

Vrijdag 19 maart

Mijn vrouw mag vandaag weer voor een test want ze heeft nog steeds klachten. En warempel, deze keer is de test positief. Dat is nummer vijf. Het hele gezin heeft (of had) corona.

We bellen de huisarts. Ik heb nu al meer dan een week 40,5 en we durven zo het weekend niet in. Ik adem steeds sneller en onregelmatiger, maar ik voel me nog steeds niet benauwd. De huisarts vertrouwt het niet helemaal en komt eind van de ochtend langs. Ik word helemaal nagekeken. De bloeddruk is goed en mijn longen klinken nog steeds schoon. De saturatie is wel iets gezakt ten opzichte van woensdag en is nu 93%. Maar voor iemand die al een week zo'n hoog koorts heeft, is het niet verontrustend. Mijn ademfrequentie is wel te hoog. Die ligt nu boven de 20. We besluiten te stoppen met de ibuprofen. Dat lijkt meer kwaad dan goed te doen.

's Middags brengt de huisarts een saturatiemeter langs vanuit de praktijk zodat we in het weekend het zuurstofgehalte in mijn bloed kunnen testen. We moeten niet schrikken als het een keer onder de 90% komt. Pas als dat structureel gebeurt, is het foute boel.

Ik probeer de dag zo goed en kwaad als het gaat door te komen. Soms moet ik moed verzamelen om het stukje van de bank naar mijn bed of andersom af te leggen. Ik merk wel dat praten moeilijker gaat. Waar ik begin van de week nog hele lappen tekst achter elkaar kon citeren, ben ik nu na een paar zinnen buiten adem. Maar hé, vind je het gek na een week zonder slaap en de laatste dagen weinig tot niets gegeten te hebben.

's Avonds ga ik vroeg naar bed. De slotaflevering van *Flikken Maastricht* is er, maar het kan me weinig boeien. Niet dat ik slaap heb, maar ik wil liggen. Wie weet vertrek ik van moeheid spontaan naar dromenland. Een nachtje zonder rillingen maar met een goede nachtrust, wat zou dat heerlijk zijn.